

kreds nævne, at Sognefogederne rangerede saa langt nede baade under Underøvrigheden og Overøvrigheden, at man næsten ikke kunde regne dem for noget, saa tager det ærede Medlem fejl. Folk nære i Almindelighed ikke saa lidt Respekt for Sognefogederne, saa jeg tror nok, man vilde finde sig i, hvis de kom til at stadfæste den borgerlige vielse. — Siden jeg er kommen ind paa at omtale dette Punkt, vil jeg gerne have Lov til at kritisere Forslaget lidt, skønt jeg ellers i Hovedsagen er enig med de ærede Forslagsstillere, ikke blot hvad Spørgsmaalet om den borgerlige Vielse angaar, men ogsaa angaaende Lovforslagets enkelte Bestemmelser: Jeg vender mig først til Lovforslagets § 10, hvor det hedder: „Øvrigheden foreholder først Brudeparret Ægtefæls Betydning og tilspørger dernæst dem begge, om de ville indgaa Ægtefæls med hinanden; efter derpaa at have modtaget deres Ja o. s. v.“ Jeg ved ikke, hvor meget der skal til af den Slags; men jeg vilde gerne have Lov til at sige: Lad os endelig saa lidt af den Slags Former som muligt; thi Hovedvægten skal jo dog lægges derpaa, at disse to Folk ere bleve enige om, at de ville indgaa Ægtefæls med hinanden, og det skulle de underskrive sammen med deres Forlover og den Øvrighedsperson, som faar den Bestilling. Jeg vilde gerne have disse Former indskrænkede til saa lidt som muligt; thi skal der være meget, man skal spørge om eller læse op, vil det vanskeliggøre Sognefogedernes Stilling. Som Liederne nu ere, vil Handlingen maaste ogsaa vanskelig kunne saa det højtidelige Præg, som det ærede Medlem gerne vil have; thi Sognefogederne og de Folk, de skulle „vie“ — jeg vil ikke gerne bruge det Udtryk — ville i Reglen være saa godt kendte med hinanden, at det ikke vil falde dem let at bevare Højtideligheden, som jeg for Resten, hvor det angaar noget rent borgerligt, ikke sætter stor Pris paa. Jeg vil dernæst gerne have Lov til at sige om § 9, at det vel nok er en priselig Bestemmelse, men at jeg dog kunde have Lyst til at se lidt nærmere paa den. Det hedder der: „Paa den til Ægtefæls Indgaaelse bestemte Dag, der saa vidt muligt vælges efter Brudeparrets Ønske, møder Brudeparret tiligemed Forloverne hos vedkommende Øvrighed, medmindre denne efter Overenskomst møder i Brudens eller Brudgommens Hjem.“ Jeg vilde gerne have det saaledes, at Øvrigheden — jeg tænker særlig paa Sognefogederne — skulde være forpligtede til, hvis Brudefolkene ønske det, at møde i deres Hjem; men paa den anden Side vilde jeg ogsaa gerne have det saaledes, at Brude-

folkene, hvis de ønske det, skulle have Lov til at møde hos Sognefogeden, og at det, hvis Brudefolkene ville have ham hjem til sig — han faar jo dog sin Betaling derfor — ikke skulde være afhængigt af Sognefogedens mer eller mindre velvillige Sindelag, over for dem, thi det tror jeg ikke vil være heldigt. Jeg mener i øvrigt, at Regten vil blive den, at Folk, som skulle giftes, ville blive ved at forlange den kirkelige Velsignelse, og ville sige som saa: Nu er det foreskrevet at man for at blive viet, skal gaa til Sognefogeden med sine Attester om ikke at have faaet Fattighjælp o. s. v., og det er Sognefogeden, der for Fremtiden skal bekendtgøre det i Stedet for Præsten; i øvrigt staa alt ved det gamle. Der er altsaa kun denne ene Forandring: Præsten har ikke Lov til at vie nogen, inden han har Attest fra Sognefogeden om, at Ægtefæls er indført i den Protokol, som Sognefogeden skal føre. Der skulde altsaa fremtidigt kunne siges til Sognefogeden: Vi ville vies den og den Dag, vil du saa komme hen til os med din Protokol, for ellers kunne vi jo ikke blive viede. Det vilde oftest gaa ganske glat, og jeg tror, at Sognefogederne i Almindelighed ville være flinke nok til at give Møde; men der kan være Tilfælde, hvor Sognefogeden vil gøre Ophævelse, og saa vil det volde Forstyrrelse for Brudeparret. Det er dog blot saadanne Smaabestemmelser, som let lade sig ordne.

Der er endnu et Spørgsmaal, som jeg kunde ønske at knytte et Par Bemærkninger til, nemlig det, at det ærede Medlem for Odense Amts 6te Valgkreds (M. Nielsen) fremsatte Spørgsmaal om Præsteres Frihed. Naar det hedder, at Præsterne skulle være berettigede til at indvie de borgerlige Ægtefæls, mener jeg, at man maa forstaa det saaledes, at de ikke ere forpligtede til at indvie de Ægtefæls, der ere indgaaede for den borgerlige Øvrighed. Jeg mener nu, at Præsterne ville sætte særlig Pris derpaa, og tror heller ikke, at vi skulle være betænkelige ved at lade dem saa denne Berettigelse; thi jeg tror ikke, at der er ret mange Præster, der have Mod eller Lyst til at sige nej, naar den kirkelige Velsignelse ønskes. Jeg mener, at netop det, at Folk vide, at Præsterne have Lov til at sige nej, isald de have Lyst dertil, men alligevel sige ja, det har sin store Betydning. Jeg mener, det har sin Betydning over for Befolkningen, at Præsterne have Lov til at sige nej, idet det kun kan tjene til at befæste det gode Forhold mellem Befolkningen og Præsterne, naar disse dog sige ja. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa dette her, men